

Sygn. akt IV Ka 710/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak (spr.)

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 18 października 2013 roku sygn. akt II K 664/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 kpk, art.624§1 kpk, art.627 kpk, art.634 kpk, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o karze grzywny zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku;**

2) **w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

3) zasądza od oskarżonego A. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

4) wymierza oskarżonemu A. S. 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje i zwalnia go od wydatków Skarbu Państwa poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 710/13

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 10 maja 2013 roku w T. w sposób szczegółowo opisany w zarzucie jako kierujący samochodem osobowym doprowadził do potrącenia pieszej J. W., w następstwie czego doznała ona licznych obrażeń na skutek których zmarła na miejscu, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 18 października 2013 roku w sprawie II K 664/13:

1. uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu (z drobną zmianą jego opisu) i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł. stawka;
3. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat;
4. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie;
5. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. kwotę 40000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci śmierci osoby bliskiej;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego 720 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie;
7. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4614,62 zł. tytułem zwrotu wydatków i 400 zł. opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę i przez prokuratora.

Prokurator zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego, zarzucając mu obrazę prawa materialnego poprzez orzeczenie kary grzywny akcesoryjnej na podstawie art. 71 § 1 kk mimo, że wobec orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie było podstaw do takiego rozstrzygnięcia.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 2 wyroku o karze grzywny oraz o utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Obrońca zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego, zarzucając mu obrazę prawa procesowego poprzez jednoczesne orzeczenie kary grzywny akcesoryjnej na podstawie art. 71 § 1 kk i orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W przeciwieństwie do prokuratora obrońca dopatrył się w tym wewnętrznej sprzeczności wyroku uniemożliwiającej jego wykonanie, tj. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 kpk.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymał swoją apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej podtrzymał swoją apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego na rozprawie apelacyjnej przyłączył się do apelacji prokuratora, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oraz wniósł o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego świadczonego w postępowaniu odwoławczym.

Oskarżony i oskarżyciel posiłkowy nie stawili się na rozprawę apelacyjną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie była zasadna, zaś apelacja prokuratora okazała się uzasadniona i spowodowała zmianę wyroku na korzyść oskarżonego.

Do wydania wyroku w przedmiotowej sprawie doszło w trybie art. 387 kpk. Strony wynegocjowały (oprócz innych warunków) karę 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności. Z zapisów protokołu rozprawy ewidentnie wynika, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie była w tym procesie nawet rozważana. Niestety, doszło do błędu i obok kary bezwzględnego pozbawienia wolności wynegocjowano karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł. stawka, a Sąd Rejonowy orzekł ją na podstawie art. 71 § 1 kk. Orzeczenie to naruszało prawo karne materialne, albowiem za tego rodzaju czyn prawo karne nie przewiduje kary grzywny obok kary bezwzględnego pozbawienia wolności. Naruszenie prawa karnego materialnego miało w tej sprawie niewątpliwy wpływ na treść rozstrzygnięcia. Dlatego należało zaskarżony wyrok zmienić i uchylić zawarte w pkt 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o karze grzywny.

Argumenty zawarte w apelacji obrońcy okazały się bezzasadne. Nie każda sprzeczność w treści orzeczenia stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą – jest nią jedynie taka sprzeczność, która uniemożliwia wykonanie orzeczenia. Może zachodzić ona wtedy, gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje takie wewnętrzne „pęknięcie”, iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2011-12-30, IV KK 403/11, opubl: Prokuratura i Prawo rok 2012, Nr 3, poz. 14 a także por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2011-05-31, II KK 19/11, opubl: Legalis).

W analizowanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Gdyby nie zauważono naruszenia prawa karnego materialnego i nie zaskarżono analizowanego wyroku, to mógłby i zapewne zostałby on wykonany (choć byłoby to wadliwe). Po prostu, jednocześnie zostałaby wprowadzona kara pozbawienia wolności i egzekwowano by karę grzywny. Przecież prawo zna takie liczne przykłady (grzywna z art. 33 § 2 kk jest wykonywana obok kary pozbawienia wolności, podobnie jak grzywna z art. 289 § 4 kk). Zatem nie była to sprzeczność uniemożliwiająca wykonanie wyroku. Za taką uważa się np sytuację, w której Sąd jednocześnie orzeknie o dwóch różnych wysokościach kary pozbawienia wolności i nie wiadomo, którą miał na myśli (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2013-04-11, II KK 217/12, opubl: Legalis), albo, gdy jednocześnie w sentencji wyroku uznaje oskarżonego za winnego i uniewinnia go. W niniejszej sprawie nic takiego nie ma miejsca.

Wbrew argumentom apelanta wcale nie zachodzi sytuacja, w której nie wiadomo, czy Sąd chciał orzec karę pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania czy też karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Oczywiście jest, że Sąd Rejonowy chciał orzec karę bezwzględnego pozbawiania wolności (bez warunkowego zawiązania jej wykonania) i jeszcze chciał dodatkowo wzmocnić jej dolegliwość poprzez orzeczenie obok tej kary dodatkowo kary grzywny (i właśnie tym naruszył prawo karne materialne). Wynika to z treści wyroku - przecież w pkt 4 wyroku zalicza się okres tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej w pkt 1 kary pozbawienia wolności, gdyby Sąd chciał orzekać o karze pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to zaliczyłby okres tymczasowego aresztowania na poczet grzywny. Wynika to także z analizy protokołu rozprawy zawierającego zapis negocjacji stron w ramach poddawania się oskarżonego karze w trybie art. 387 kpk, a także z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Dlatego pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny i sprawiedliwy należało utrzymać w mocy.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych oraz wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego związane z zastępstwem procesowym.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego świadczonego w postępowaniu odwoławczym. Zasadzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym

podstawę zasądzenia owej opłaty, stanowią stawki minimalne określone w stosownych przepisach. Wynika to wprost z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Taki pogląd wyrażono m. in. w postanowieniu Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2011-03-23, I KZP 1/11, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna rok 2011, Nr 5, poz. 38, str. 1, oraz w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 2009-09-30, II AKz 643/09, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2009, Nr 4, poz. 35. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie złożył zestawienia wydatków, a jego wkład w rozpoznanie sprawy na etapie postępowania odwoławczego był bardzo niewielki i ograniczył się do uczestnictwa w krótkiej rozprawie apelacyjnej i przyłączenia się do stanowiska prokuratora. Uzasadnia to zasądzenie wydatków w minimalnej określonej w/w rozporządzeniem wysokości.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 zł. tytułem opłaty za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego wydatków postępowania poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym (ograniczających się do ryczału za doręczenie pism) - za takim rozstrzygnięciem przemawiają względy słuszności, wszak to nie z winy oskarżonego musiało dojść do zmiany wyroku.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.